

KAIP ATSIRADO ABĖCĖLĖ

— Tafimaja Metalumaja (mes vėl ją vadinsime Tafe, mano mielas) vėl išėjo žvejoti karpį su savo tėveliu. Jos mamytė norėjo, kad ji pasiliktų namie ir padėtų kabinėti kailius ant didelių džiovinimo miestų prie jų akmens amžiaus urvo; bet Tafė anksti išspruko pas tėvelį, ir jie vėl kartu žvejojo.

Tafė tylutėlė kaip pelė sėdėjo kokią dešimt minučių, kol tėvelis ryklio dantimi kažką braižė ant beržo tošies sklypų. Pagaliau ji tarė:

— Tėveli, aš sugalvojau slaptą staigmeną. Aš noriu, kad tu suriktum. Na, šūktelk ką nors.

— Aa! — sušuko Tegumajus. — Ar tau neužtenka?

— Taip, — atsakė Tafė. — Kai tu išsižioji, atrodo visai kaip karpis. Pasakyk tai dar kartą!

- Aa! Aa! Aa! — pakartojo jos tėvelis.

- Man duok trupučiuką šitą ryklio dantį. Aš nupiešiu plačiai pravirą karpio burną.

— Kam? — paklausė tėvelis.

— Ar nematai? — atsakė jam Tafė, brėždama tošėje, — čia bus mūsų mažytė paslaptina staigmena. Kai aš nupiešiu karpį at-

vira burna mūsų urvo aprūkusiame gale, tas piešinys tau primins garsą „aaa“. Tada mes galėsime žaisti taip, lyg aš netikėtai iššokčiau iš tamsos ir tave išgąsdinčiau, kaip padariau pereitą žiemą bebrų baloje.

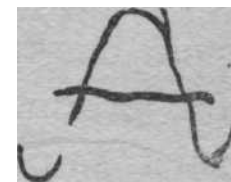
— Tikrai? — paklausė tėvelis tokiu balsu, koku klausia suaugę žmonės, kai jie atidžiai klausosi. — Tęsk toliau, Tafe.

— O, deja! — suriko Tafė. — Aš nemoku nupiešti viso karpio, galiu nupiešti tik jo burną. Ar tu nežinai, kaip jie atrodo, kai atsisoja ant galvos, kasdamiesi į dumblą? Na, tegu čia būna karpis (mes galime žaisti, lyg visas karpis būtų nupieštas). Čia štai jo burna ir tai reiškia „a, a“. — Ir ji nupiešė šitaip (1).

— Neblogai, — pasakė Tegumajus ir ėmė brėžti savo tošies gabale. — Bet tu užmiršai nupiešti ūselius skersai karpio žiomenų.

— Aš juk nemoku piešti, tėveli.

— Nereikia visko piešti, bet tik praviras žiomenis ir ūselius skersai. Ir mes žinosime, kad čia karpis, nes ešeriai ir upėtakiai neturi jų. Pažiūrėk, Tafe. — Ir jis nupiešė štai šitaip (2).

— Dabar aš nusipiešiu iš tavęs, — tarė Tafė. — O tu juk suprasi, kai pamatysi kur nors, tiesa?

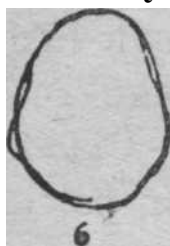
— Žinoma, suprasiu, — atsakė jos tėvelis. — Ir aš tikrai nustebsiu, kai kur nors pamatysiu, atrodys, kad tu pati iššokai iš už medžio ir sušukai „aa!“.

— Na, sušuk dabar dar ką nors, — paprašė didžiudamasi Tafė.

— O! — garsiai sušuko tėvelis.

— Čia tai visai lengva, — tarė Tafe. — Tavo burna pasidaro visa apskrita kaip kiaušinis arba akmuo. Šitam garsui užteks kiaušinio ar akmens.

— Bet negali gi visada rasti kiaušinių ar akmenų. Mes turėsime nubrėžti kokį apskri-

tą daiktą, panašų ir į kiaušinį, ir į akmenį. — Ir jis nupiešė šitaip (6).

— Dabar sušuk dar ką nors, tėveli!

— Ss! — sušnypštė tėvelis ir susiraukė, bet Tafe to nepastebėjo, nes buvo per daug sužavėta.

— Tai visai lengva, — tarė ji, brėždama tošėje.

— Ką ten šneki? — paklausė tėvelis. —

Aš tik galvoju ir manorėju, kad man trukdytum.

— Palauk, — kalbėjo ji toliau. — Čia

yra ir kita staigmena. Kai tu nupieši šnypščiančią gyvatę prie savo mažojo urvo durų, kur tu taisai ietis, aš žinosiu, kad rimtai galvoji;

aš ateisiu labai tyliai kaip pelė. O jei tu nupieši tokią gyvatę ant medžio prie upės, kai žvejosi, tai aš žinosiu, kad man reikia vaikščioti tylutėliai kaip pelei.

— Visai teisingai, — tarė Tegumajus. — Šitas žaidimas yra daug svarbesnis negu tu manai. Brangioji Tafe, aš pastebėjau, kad tavo tėvelio duktė sugalvojo puikiausią dalyką, kuris kada nors buvo žinomas nuo to laiko, kai Tegumajaus giminė ėmė vartoti ryklio dantį vietoje titnago ieties smaigaliui. Aš manau, kad mes atradome didelę pasaulio paslaptį.